

ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΣ ΠΙΣΩ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΣ ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΑ (ΚΑΙ ΕΜΠΡΑΚΤΑ)
ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΥ ΛΑΤΡΗ ΤΩΝ ΚΛΑΣΣΙΚΩΝ ΟΠΛΩΝ
Ντίνου Παπατσαρούχα

Φυσικά ο πειρασμός στα όσα γλαφυρότατα έγραψε ο φίλος και συγκυνηγός Γιώργος Κρέμος στο τεύχος του Φεβρουαρίου, δεν μπορούσε να με αφήσουν αδιάφορο.

Τα όσα εγώ θέλω να παραθέσω δεν είναι αντίλογος, αλλά μάλλον συμπλήρωμα. Η μόνη ίσως διαφορά μας είναι ότι ο δικός μου ο ρομαντισμός εστιάζεται περισσότερο στην τεχνική τελειότητα

παρά στην ηλικία των όπλων. Και ιδίως σε αυτή την τεχνική τελειότητα που συνοδεύεται από αισθητική και εργονομία.

Και σ' εμένα αρέσουν τα κοκοροτούφεκα. Από τα έξι όπλα που έχω, τα δύο είναι κοκοροτούφεκα. Ένα θαυμάσιο βέλγικο 20άρι χωρίς όνομα και ένα ωραιότατο σκωτσέζικο Playfair, φτιαγμένα και τα δύο γύρω στο 1880. Και

τα δύο όπλα είναι σε θαυμάσια λειτουργική κατάσταση με πρίπου 80-90 τοις εκατό του αρχικού τους φινιρίσματος, και τα υπεραγαπώ. Αλλά... δεν τα χρησιμοποιώ, ζήτημα είναι αν έχουν ρίξει δέκα τουφεκιές το καθένα. Βλητικά φυσικά δεν υστερούν σε τίποτε. Έχουν θαυμάσιες δαμασκηνές κάννες όπως και τα υπόλοιπα τέσσερα όπλα μου, οι δαμασκηνές κάννες είναι το δικό μου

Στο τεύχος 129 οι λεζάντες το περιέγραφαν ως ένα Charles Lancaster. Λάθος!
Είναι ένα Stephen Grant, το οποίο παρά την επέμβαση του δαίμονα του τυπογραφείου παραμένει ένα εξαιρετικά όμορφο όπλο.

φετίχ, που είναι επίσης περίπου της ίδιας ηλικίας.

Ο λόγος που δεν τα χρησιμοποιώ είναι διπλός. Ο πρώτος είναι η μειωμένη ασφάλεια που παρέχουν τα κοκόρια. Με την πολλή ζέστη και τον ιδρώτα που έχουμε το καλοκαίρι είναι εύκολο να σου γλιστρήσουν τα κοκόρια καθώς τα οπλίζεις από τον αντίχειρα και να εκपुरσοκροτήσει το όπλο, το ξέρω, το έχω πάθει! Το ίδιο μπορεί να συμβεί και με το πολύ κρύο όταν χάνουμε λίγο την αίσθηση από τα δάκτυλα. Επίσης, αν το όπλο μας πέσει καθώς είναι οπλι-

ματο άνοιγμα (Self Opener) προορισμός του οποίου είναι η ταχυβολία για τα κυνήγια με παγανιστάδες, όπου το μέγιστο επίτευγμα είναι ο αριθμός των σκοτωμένων πουλιών στον αέρα πριν το πρώτο πέσει κάτω.

Τις καραμπίνες δεν τις βάζω μέσα γιατί όπως έχω εξηγήσει και σε άλλα άρθρα στο παρελθόν, ο λόγος ύπαρξής τους δεν είναι η ταχυβολία (αυτό προβάλλεται σαν δέλεαρ πωλήσεων από τις εταιρείες) αλλά η κάλυψη κενών μηχανωρών από εργοστάσια κυρίως πολεμικών όπλων.

Έχουν λοιπόν θέση τα κοκοροτούφεκα στην οπλοθήκη μας;

Η απάντηση είναι σίγουρα ναι! Πρώτο και κύριο γιατί πολλά απ' αυτά εί-

τα κοκοροτούφεκα στην ίδια κατάσταση κοστίζουν περίπου 50 τοις εκατό της τιμής ενός όπλου με ολόκληρες φωτιές. Και αυτό έχει συμβεί τα τελευταία τρία περίπου χρόνια που η αγορά της Αμερικής τα ξανα-ανακάλυψε. Πριν κόστιζαν τα μισά από ότι κοστίζουν σήμερα.

Έρχομαι και στην ιστορία της εξέλιξης των κυνηγετικών όπλων. Πώς άρχισαν όλα. Η Cult του κυνηγίου και του κυνηγετικού όπλου.

Το Δεκέμβριο του 1786 γεννήθηκε στο Λονδίνο ο Peter Hawker. Η οικογένειά του ήταν πολύ εύπορη με τίτλους ευγενείας και με μεγάλη κτηματική περιουσία. Στα 16 του μπήκε στο στρατό όπως και όλοι οι προγόνι του. Πήρε μέρος σε πολλές μάχες, ανδραγάθησε και τραυματίστηκε σοβαρά το 1813 οπότε και αναγκάστηκε σε αποστρατεία με το βαθμό του συνταγματάρχη.

Είναι ευτύχημα ότι η φύση με τις παραξενιές της προικίζει σε αραιά δια-

*Τα πρώτα ονόματα στον κόσμο των χειροποίητων όπλων είναι ακριβά και ακριβαίνουν κάθε μέρα, αλλά έχει και σχετικά άγνωστα ονόματα που προσφέρουν τα ίδια ψηλά (και κάποτε ψηλότερα) επίπεδα ποιότητας σε προσιτές τιμές, όπως αυτό το W. Horton με μισές φωτιές.
Photo G. Boothroyd.*

αμένο σε βραχώδες έδαφος και κτυπήσει μια σφύρα, είναι πιθανό να σπάσει και το όπλο να εκपुरσοκροτήσει.

Ο δεύτερος λόγος είναι η οικονομία κινήσεων. Αυτή δεν έχει να κάνει αναγκαστικά με την ταχυβολία, όπως λέει ο φίλος μου ο Γιώργος Κρέμος, αλλά με μια άλλη παράμετρο του κυνηγίου, το στυλ.

Ένα όπλο πρώτης ποιότητας με μισές ή ολόκληρες φωτιές και αυτομάτους εξολκείς είναι το απόλυτο, το τελειότερο όπλο, γιατί μας δίνει τη μεγαλύτερη οικονομία κινήσεων, αν δε έχει και σχαστηρίες ανάρσεως προσφέρει και τη μέγιστη ασφάλεια.

Εδώ θέλω, σε αντιδιαστολή, να παραθέσω το ΖΕΥΓΑΡΙ όπλων με αυτό-

να γοητευτικά και πανέμορφα και μας θυμίζουν τα παρελθόν. Βεβαίως και μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε κυνήγια όπου η βραδυβολία είναι πλεονέκτημα, π.χ. στο κυνήγι της τσίχλας (τι νόημα έχουν περισσότερες από μια τουφεκιές σε ...μια τσίχλα). Επίσης στα ορτύκια θα μπορούσε κανείς να τα χρησιμοποιήσει. Υπάρχει βέβαια και άλλος ένας λόγος, ο οικονομικός. Αυτός αφορά τα παλαιότερα όπλα και όχι αυτά που φτιάχνονται σήμερα. Συγκρίνοντας τις ίδιες ποιότητες και κατασκευαστές,

στήματα κάποιους συνανθρώπους μας απλόχερα με κάποιο δώρο, κάποιο τάλαντον. Έτσι, όπως ο Μότσαρτ σε ηλικία 6 ετών έδινε κονσέρτα πιάνου και έγραφε μουσική, ο Hawker ανακάλυψε στον εαυτό του ένα τρομακτικό ταλέντο για τη χρήση του όπλου και ένα

μοναδικό πάθος για το κυνήγι.

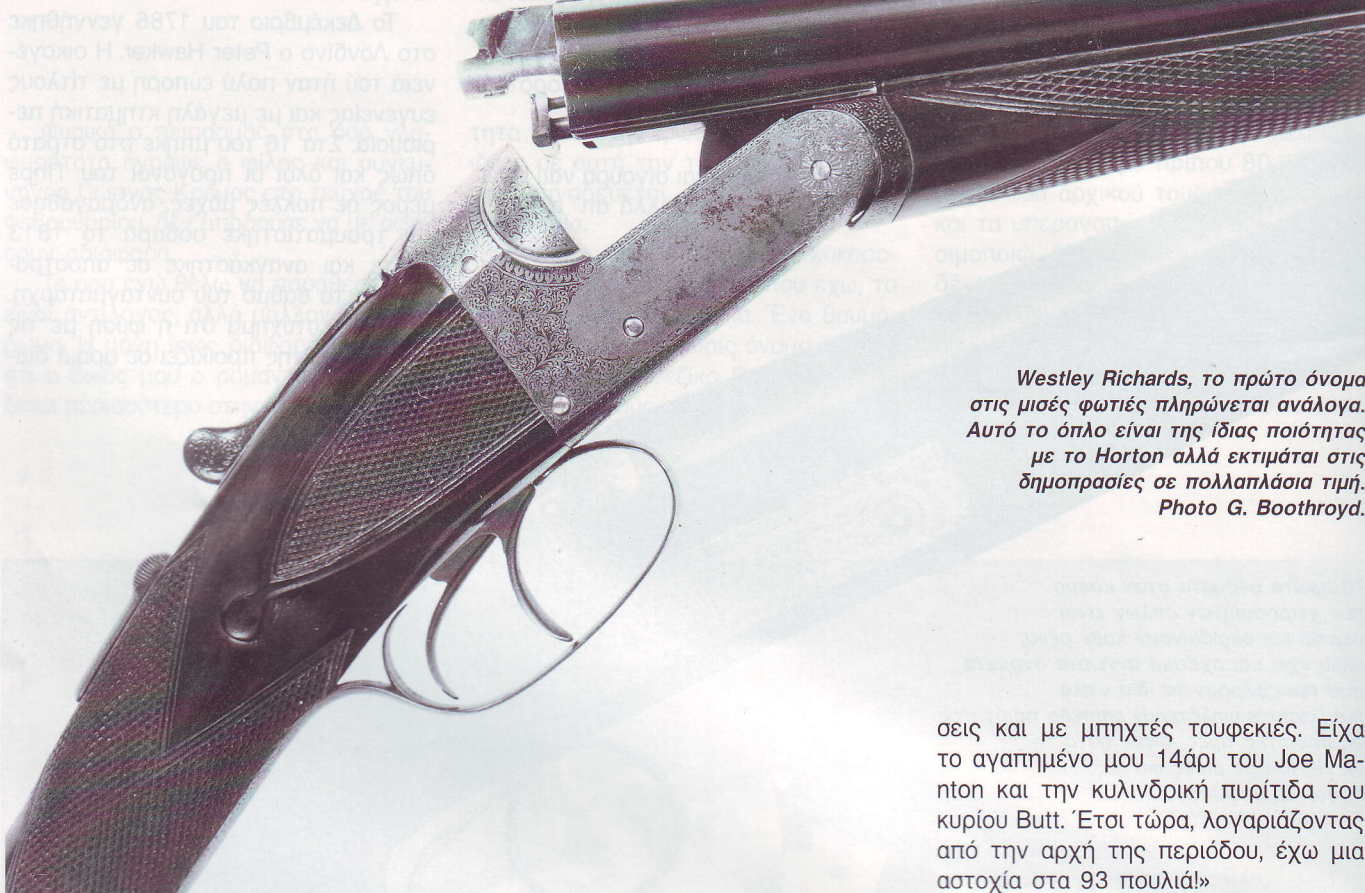
Αλλά αυτό δεν ήταν όλο, από το 1806 μέχρι το θάνατό του στις 7 Αυγούστου του 1838, κρατάει για τον εαυτό του ένα καταπληκτικό κυνηγετικό ημερολόγιο που καλύπτει 51 κυνηγετικές σαιζόν με κάθε λεπτομέρεια.

Ο Hawker γνωρίζεται από πολύ νωρίς και συνδέεται με βαθιά φιλία με τον Joseph Manton, αρχιμάστορα οπλοκατασκευαστή. Μια φιλία που θα

για την κατασκευή ταπών κ.λπ. Με τον Charles Lancaster για την κατασκευή καννών του όπλου.

Ο Hawker ήταν από τους πρώτους, αλλά και σίγουρα ο καλύτερος, διδάξαντες του κυνηγίου «στο φτερό». Σκεφτείτε ότι για τα τέσσερα πέμπτα της

με 36 τουφεκίες. Αν διάλεγα τις τουφεκίες μου θα ήταν αδύνατο να κάνω τέτοια εξαιρετική επίδοση αλλά τελείως το αντίθετο θα συνέβαινε. Πολλά από τα πουλιά ήταν σε μεγάλες αποστά-

Westley Richards, το πρώτο όνομα στις μισές φωτιές πληρώνεται ανάλογα. Αυτό το όπλο είναι της ίδιας ποιότητας με το Horton αλλά εκτιμάται στις δημοπρασίες σε πολλαπλάσια τιμή. Photo G. Boothroyd.

κρατήσει μια ολόκληρη ζωή. Βοηθά τον Manton οικονομικά και γίνεται ο υψηλός του προστάτης (patron). Ενώ το ταλέντο του πάνω στα όπλα γεννά νέες ιδέες, τις οποίες ο πατέρας της οπλοκατασκευής Manton βάζει αμέσως στην πράξη.

Έτσι το σημερινό κοντάκι του όπλου με τις διαστάσεις του (κλίσεις, cast off κ.λπ.) η ανύψωση των καννών (δηλαδή ότι το όπλο πρέπει να ρίχνει λίγο ψηλότερα) όλα αυτά είναι αποτελέσματα αυτής της συνεργασίας Hawker-Manton. Συνεργάστηκε επίσης με τον Eley

κυνηγετικής του καριέρας χρησιμοποίησε όπλο με πυρολιθικό μηχανισμό (flintlock) που είχε τεράστιο χρόνο από τη στιγμή της πίεσης της σκανδάλης μέχρι τη στιγμή που θα φύγουν τα σκάγια από την κάννη.

Ο Hawker κυνηγούσε τα πάντα, από κύκνους μέχρι νυχτερίδες, και κυνηγούσε συμβατικά, όπως εμείς, με ένα σκύλο. Δίνω εδώ μερικές αναφορές από το ημερολόγιό του για να πάρει ο αναγνώστης μια ιδέα.

Σεπτεμβρίου 16, 1816 καμπίσιες πέρδικες:

«Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα μια τόσο καλή κυνηγετική ημέρα. Έριξα 8 ντουμπλέδες και πήρα πουλιά κάθε φορά. Με μια δε πρώτη τουφεκιά, πήρα δύο πουλιά και έτσι έκανα 37 πουλιά

σεις και με μπηχτές τουφεκίες. Είχα το αγαπημένο μου 14άρι του Joe Manton και την κυλινδρική πυρίτιδα του κυρίου Butt. Έτσι τώρα, λογαριάζοντας από την αρχή της περιόδου, έχω μια αστοχία στα 93 πουλιά!»

Οκτωβρίου 2, 1815:

«Σε δύο ώρες σκότωσα 24 φασιανούς με 24 τουφεκίες. Όλα τα πουλιά μπήκαν στην τσάντα».

Σεπτεμβρίου 17, 1821 (όταν εμείς πολεμούσαμε Τούρκους):

«Έκανα μια τουφεκιά σαν αστραπή. Πέντε πουλιά σηκώθηκαν στις 40 περίπου υάρδες (38,5 μέτρα).

Με την πρώτη κάννη σκότωσα τα 4 (μόλις βρέθηκαν σε ευθεία γραμμή μεταξύ τους) και με τη δεύτερη κάννη πήρα και το πέμπτο με πολύ άνετο στυλ, κάνοντας έτσι συνολικά 23 πουλιά με 20 τουφεκίες».

Σεπτεμβρίου 4, 1826:

«Έβαλα στην τσάντα 56 πέρδικες

(ένα πραγματικό θαύμα στη χώρα μας) σε μια μέρα και 7 λαγούς σε 9 ώρες. Μπορώ να πω με σιγουριά ότι δεν έχασα ούτε ένα πουλί από κακή σκόπευση όλη μέρα, καθώς στις δύο του-

φωτρώνουν παράλληλα με τον Manton, ο Joseph Lang στο Λονδίνο και ο Westley-Richards στο Μπέρμιγχαμ. Το 1835 πεθαίνει ο Manton και τον επικήδειο γράφει και εκφωνεί ο φίλος και προστάτης του, ο Hawker:

«Στη μνήμη του Joseph Manton

μπληρώνει με την περίφημη φράση:

«In those days we had but one gunmaker, now they are all, ALL, gunmakers!!!»

«Τότε δεν είχαμε παρά έναν οπλοκατασκευαστή, τώρα γίνανε ΟΛΟΙ οπλοκατασκευαστές!!!»

Η Αγγλία έγινε η αυτοκρατορία όπου ο ήλιος δεν έδυε ποτέ και οι αριστοκράτες αξιωματικοί μεταδίδουν την κυ-

Και στις ολόκληρες φωτιές υπάρχουν ευκαιρίες για όποιον αφήσει τα μεγάλα ονόματα και ψάξει για αντικειμενική ποιότητα. Εδώ βλέπουμε ένα ωραίο Thomas Horsley. Photo G. Boothroyd.

φεκίες που αστόχησα με την πρώτη κάννη, πέτυχα με τη δεύτερη».

Επίσης ο Hawker κυνηγά και υδρόβια στις εκβολές ποταμών με κανώ και όπλα μεγάλου διαμετρήματος δικής του επινοήσεως. Αλλά δεν κρατούσε τις γνώσεις του για τον εαυτό του. Εκδίδει το βιβλίο του «Οδηγίες σε έναν νεαρό κυνηγό» (Instructions to young sportsmen) το οποίο πέρασε από 20 εκδόσεις, και διδάσκει την τέχνη του στα νεαρά μέλη της βασιλικής οικογένειας και της τότε αριστοκρατίας της Βρετανίας. Από δίπλα, ο Manton τους φτιάχνει όπλα με κάννες του Lancaster, ενώ δουλεύουν σαν βοηθοί στο εργαστήριο του Manton ο James Purdey, ο Hussey, ο William Moore (αργότερα Moore and Grey), ο John Blanch, ο William Greener πατέρας του γνωστού σε μας W.W. Greener.

Το κυνήγι γίνεται μόδα στην αριστοκρατία και μετά φυσικά σε όλη την κοινωνία. Νέοι οπλοκατασκευαστές ξε-

που πέθανε στις 29 Ιουνίου 1835 σε ηλικία 69 ετών. Αυτή η ταπεινή πλάκα τοποθετήθηκε εδώ από την πονεμένη οικογένεια για να δείχνει πού βρίσκεται το φθαρτό λείψανό του. Αλλά ένα άφθαρτο μνημείο ανυπερβλητής ιδιοφυίας του έχει ήδη γίνει γνωστό σε κάθε γωνιά της υφηλίου, από τη φήμη του ως του μεγαλύτερου τεχνίτη πυροβόλων όπλων που γέννησε ποτέ ο κόσμος, ως του ιδρυτή και πατέρα της σύγχρονης βιομηχανίας του κυνηγετικού όπλου, αλλά και σαν τον πιο επιστημονικό εφευρέτη σε άλλους τομείς για το καλό του στέμματος και της χώρας».

Μερικά χρόνια αργότερα ο Hawker μιλά για τους νέους κατασκευαστές. Τους απαριθμεί και βάζει στην κορυφή τον Purdey και τον Westley-Richards και συ-

νηγετική τεχνική τους σε όλο τον κόσμο. Νέοι τεχνίτες θγαίνουν από τη Μέκκα της οπλοκατασκευής, το Λονδίνο και το Μπέρμιγχαμ. Στους Purdey δουλεύουν σαν πρωτομάστορας ο Henry Atkin, ο William Evans και ο Beesley, ο οποίος τελικά σχεδιάζει και τον περιβόητο μηχανισμό του Purdey. Ο Stephen Grant δουλεύει πρώτα για τον Charles Lancaster και μετά για τον Thomas Boss. Ο James Woodward δουλεύει για τον Charles Moore. Το νερό μπήκε στο αυλάκι και η ιστορία του κυνηγετικού όπλου ξεκίνησε. ©